

Arrest

nr. 180 886 van 18 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. HAUWEN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 juni 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 29 september 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 januari 2016.

1.3. Op 4 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Tamlat, Berkane, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en een moslim te zijn. U hebt samen met uw ouders, Y.(...) Y.(...) (CG 16/11657; OV 7.662.009) en Z.(...) H.(...) (CG 16/11657/B; OV 7.662.009), en uw zus, Y.(...) S.(...) (CG 16/12302; OV 7.670.613), in 2012 Marokko legaal verlaten om hier in België een huwelijk bij te wonen waarna uw ouders en zus, wier visum nog geldig was, naar Frankrijk gingen als toerist. Na een drietal weken keerden ze naar België terug en zijn ze hier gebleven (zie infra). U hebt nog een broer, J.(...), die ook in België woonachtig is en 'een kaart van vijf jaar' heeft.

U hebt begin 2000 uw diploma aan de kappersschool in Berkane behaald waarna u enige tijd als kapper werkte (2005-2009), dan in een patisserie tewerkgesteld was (2009-2010) en daarna weer als kapper aan de slag ging. Als kapper had u telkenmale een eigen salon.

U stelt uw land te hebben verlaten omdat 'u met jongens uitging, u houdt van jongens en slaapt met hen'. Uw familie waarschuwde u dit niet te doen daar u het risico liep gedood te worden, doch 'u hield ervan', zo stelde u. In 2003/2004 kwam heel uw wijk op de hoogte van het gegeven dat u een jongen had omhelsd daar er hiervan foto's waren getrokken. In deze periode werd u door twee personen, wier gezicht bedekt was, met de dood bedreigd 'omwille van wat u deed'. Ze sloegen u doch uw moeder wenste niet dat de politie erbij werd geroepen daar u, als ze wisten wat u deed, in de gevangenis terecht zou komen. Toch hebt u één keer proberen klacht neer te leggen, maar toen duidelijk werd dat u zich tot jongens aangetrokken voelde, gaf de politie u te verstaan dat ze uw klacht niet op papier wilden zetten, waarna u in dit kader geen verdere stappen hebt ondernomen. Na dit incident kwam u quasi niet meer buiten, wel ging u nog naar uw werk. In deze periode raakte u ook in een dispuut verwickeld met ene R.(...) die in uw buurt woont. Hij belde de politie en vertelde dat u hem aangevallen had en u 'geen goede dingen deed'. U zou er aanvankelijk van beschuldigd zijn met jongens te slapen, maar uiteindelijk zou de beschuldiging zijn teruggebracht tot deze ruzie. U werd tot zes maanden veroordeeld, maar kwam na vier maanden opsluiting in een plek voor moeilijke jongeren weer vrij.

Op 4 juni 2009 dient u een aanvraag in om in kader van gezinshereniging naar België te komen, op basis van uw huwelijk afgesloten met een Belgische van Marokkaanse origine, doch op 15 maart 2011 geeft het parket van Huy een negatief advies omdat dit huwelijk er enkel toe zou dienen u een verblijf in België op te leveren en een visum werd u geweigerd. U stelde dat u huwde op aangeven van uw familie, maar dat u 'uw vrouw' de waarheid vertelde en ze dan iemand wou die van vrouwen hield.

Intussen bleven uw belagers u jaren lang lastig vallen, kwamen op de deur van het ouderlijk huis kloppen en uw zus stopte met school uit angst dat er haar iets zou overkomen. Deze situatie hield zo aan tot 2012.

In 2012 kwam u, en zoals reeds werd aangestipt, met uw ouders en zus naar België om een huwelijk bij te wonen. U ging met uw nicht, die hier woonachtig is, naar een advocaat om een beroepskaart aan te vragen. U wou hier immers samen met uw nicht, die ook kapster is, een zaak op poten zetten. Deze advocaat maakte in het dossier geen melding van het gegeven dat u 'met jongens was', zo geeft u aan. In 2014 hoorde u van de burens dat men uw huis in brand had gestoken omdat u zich tot jongens aangetrokken voelde. Uw ouders, die intussen nog altijd in België verblijven, konden geen klacht neerleggen omdat er niet geweten was wie hiervoor verantwoordelijk was/waren.

Uiteindelijk hebt u op 24 juni 2015 asiel aangevraagd omdat u tijdens een politiecontrole zonder papieren werd aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Uw ouders en zus hebben op 10 februari 2016 asiel aangevraagd omwille van uw geaardheid en de daaruit voortkomende problemen.

B. Motivering

Ondanks het feit dat het Commissariaat-generaal (CGVS) rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze de seksuele geaardheid aan te tonen, mag het CGVS van een asielzoeker die zichzelf identificeert als iemand die op mannen valt wel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn geaardheid een omstandig, gedetailleerd en spontaan relaas verwachten.

Echter, op basis van onderstaande elementen rijzen er ernstige twijfels aangaande uw bewering dat jongens u bevallen en u met hen uitgaat en met hen slaapt (CGVS p.2-3).

Zo stelt u in uw thuisland met jongens te zijn uitgegaan, jongens bevallen u, u gaat niet uit met meisjes. Erop gewezen dat het toch geen probleem is met jongens uit te gaan, antwoordt u 'maar ik slaap met hen'. Gevraagd of u homoseksueel bent, antwoordt u dat dit het geval is, u slaapt met jongens. Gezien dit nogal een stereotiep en oppervlakkig antwoord betreft, werd u gevraagd hoe u uzelf ziet en u zichzelf benoemt, waarop u antwoordt 'ik houd daarvan, ik ben naar hier gekomen en ik heb het gezien en dat beviel me ook'. Gevraagd wat u hebt gezien, geeft u aan dat uw nicht u meegenomen heeft 'naar plekken waar jongens elkaar omhelzen'. Gevraagd of u de term homoseksueel begrijpt, stelt u dat dit niet het geval is. U dan gevraagd of u zich tot mannen aangetrokken voelt en seks met hen hebt, maar dat u niets hebt met meisjes, beaamt u dit en geeft u aan in het verleden wel eens iets met meisjes te hebben geprobeerd, maar dat zou u niet zijn bevallen (CGVS p.3).

Vooreerst is het op zich al merkwaardig dat u de term 'homoseksueel', u 'houdt' immers van mannen en bent al sinds 2012 in België, niet begrijpt, maar ook uw verdere verklaringen ontberen iedere overtuigingskracht. U gevraagd hoe u zich realiseerde dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat u al uitging met een jongen, jullie samen naar Casablanca gingen en uw ouders zeiden dat dit geen goede zaak was. Andermaal gevraagd hoe u zich dat realiseerde, geeft u weerom geen antwoord 'ik was gewoon zo, ik bevond me in die situatie'. Een derde keer werd u deze vraag gesteld en een derde keer ontwijkt u een antwoord door te stellen 'ik probeerde op een dag te gehoorzamen en te huwen en ik ging uit met een meisje en dan was ik eerlijk met haar en zei ik dat ik me aangetrokken voelde tot mannen'. Gezien u nog altijd deze vraag niet beantwoordde, werd ze u nogmaals gesteld en komt u niet verder dan 'zo denk ik'. Gezien deze bewustwording toch een essentieel element is van uw asielaanvraag en de reden is waarom u niet terug kunt naar uw land van origine, werd u gevraagd uit te leggen waarom u van mannen en niet van vrouwen houdt. Weerom kunt u geen concreet antwoord formuleren daar u niet verder komt dan te stellen 'mijn gevoel is dat ik veel van mannen houd, maar meisjes zijn lief als vriendin' (CGVS p.3). Later tijdens het gehoor werd u deze vraag andermaal gesteld, en stelde u het in het begin met meisjes geprobeerd te hebben en dat dit u niet was bevallen, wat wel het geval was met jongens. Gevraagd u nader te expliceren, stelt u dat u bij meisjes geen goed gevoel hebt, maar dat u voelde dat wanneer u met mannen zou slapen, u wel plezier zou hebben (CGVS p.5). Het hoeft totaal geen betoog dat het zonder meer ongeloofwaardig is dat u op een dergelijke vraag, toch een moment dat een keerpunt in uw leven is, zelfs geen begin van een antwoord kunt formuleren en slechts gemeenplaatsen kunt poneren. Meer nog, u doet er alles aan een antwoord te ontwijken, een houding die, gezien het belang van uw bewustwording voor het verdere verloop van uw leven, onbegrijpelijk is.

U gevraagd wat het met u deed dat u van mannen houdt, geeft u het nietszeggende antwoord 'het is gedaan, ik heb goede seks met mannen'. Weerom is dit geen antwoord, waarop de vraag u nogmaals wordt herhaald en u niet verder komt dan 'ik voelde me goed' (CGVS p.3). Later tijdens het gehoor andermaal gevraagd wat het voor u betekende van jongens te houden, gezien u woont in een moslimland en homoseksualiteit een niet evident gegeven is, antwoordt u daar niet aan te hebben gedacht, u hebt enkel aan uzelf gedacht (CGVS p.7). Gezien u toch bent opgegroeid in een moslimgemeenschap die nu niet bepaald 'mannen die van mannen houden' gunstig gezind is, temeer u zelf aangeeft dat dit u zes maanden tot drie jaar gevangenis kan opleveren, kan er toch van worden uitgegaan dat u op een dergelijke vraag een meer diepgaand en gepersonaliseerd antwoord kunt formuleren en uw nonchalance terzake doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS p.6).

U gevraagd wat u aantrekt in een man, stelt u als wedervraag 'als ik met hen slaap bedoelt u ?'. Nogmaals gevraagd wat u in een man aantrekt, komt u andermaal niet verder dan een concreet antwoord te ontwijken door te stellen 'ik wil mijn plezier hebben, als ik met hen slaap dan voel ik me goed'. Dan nog maar eens gevraagd door welke mannen u zich aangetrokken voelt, antwoordt u 'dat hij lief moet zijn'. Gezien dit slechts het begin is van een antwoord werd u gevraagd naar andere eigenschappen die voor u belangrijk zijn en antwoordt u zonder ook maar enige nuancering aan te brengen 'alles bevalt me' (CGVS p. 4). Moest u zich daadwerkelijk door mannen aangetrokken voelen, dan kan er toch van worden uitgegaan dat u zich in de loop der jaren rekenschap moet hebben gegeven van wat voor u van doorslaggevend belang is om iemand 'te zien zitten' en hieromtrent persoonlijke en doorleefde verklaringen af te leggen, maar andermaal blijven uw antwoorden hangen in vaagheden.

U gevraagd wat uw projecten in Marokko waren gezien u op mannen viel, antwoordt u 'ik dacht eraan iemand te vinden die van me hield en van wie ik hield, en ik had mijn werk en ik wilde iemand vinden die van me houdt (CGVS p.6). Er dient geconcludeerd te worden dat uw antwoord, en zoals al verschillende keren werd vastgesteld, heel oppervlakkig is en iedere diepgang of persoonlijke betrokkenheid ontbeert.

U gevraagd naar de 'gay scene' in Marokko en in uw regio, kunt u slechts stellen daar niet veel over te weten, u hield zich bezig met uw werk. Uitgenodigd alles te vertellen wat u weet, blijkt dat u weer een antwoord ontwijkt, u verschuilt zich immers achter het gegeven dat 'als je zoiets doet, dan doden ze je' (CGVS p.7).

Verder dient opgemerkt dat u, die hier al drie jaar verblijft, geen blijkt geeft als zou u zich hier intussen in het milieu hebben ingeleefd en contacten hebben opgebouwd, integendeel. Immers, u gevraagd of u de 'gay pride' kent, stelt u 'niet echt' (CGVS p.4). Gezien de berichtgeving in de (sociale) media kan u dit echter bezwaarlijk zijn ontgaan zo u daadwerkelijk homoseksueel zou zijn. U gevraagd of u de regenboogvlag kent, stelt u dat dit voor jongens is zoals u, dat dit jongens aanbelangt en vrijheid betekent. Gevraagd wat het wil zeggen wanneer een dergelijke vlag wappert aan een etablissement, antwoordt u totaal nietszeggend dat deze vlag u aanstaat. Gezien dit geen antwoord is werd de vraag herhaald waarop u stelde het niet te weten (CGVS p.4). Gezien u aangeeft dat deze vlag staat voor vrijheid, kan het niet overtuigen dat, en zo toch algemeen is geweten temeer u al quasi vier jaar in Europa verblijft, u niet zou weten dat deze gelegenheden 'gay friendly' zijn. Gevraagd of u hier verenigingen kent die opkomen voor de rechten van de homoseksuelen, stelt u effectief naar een vereniging te zijn gestapt en zich te hebben ingeschreven. Logischerwijze naar de naam van deze vereniging gevraagd, stelt u de naam niet te kennen ondanks het gegeven dat dit maar een week voor uw gehoor op het CGVS had plaatsgevonden. Uiteindelijk moet u dan toegeven hier geen verenigingen te kennen die opkomen voor de rechten van de LGBT (CGVS p.5). U gevraagd naar uw contacten binnen het milieu, stelt u met uw nicht uit te gaan omdat u hier niet veel kent. Gevraagd naar de reden hiervoor gezien u hier toch al meer dan drie jaar bent, antwoordt u dat u niet veel buiten komt. Gevraagd hoe u hier uw seksuele geaardheid wil beleven, ontwijkt u eens te meer een antwoord door te stellen dat u zich hier goed voelt. Andermaal gevraagd dit nader uit te leggen herhaalt u slechts dat u hier goed leeft om dan uiteindelijk, wanneer de vraag u een derde keer wordt gesteld, slechts te kunnen herhalen dat u zich hier op uw gemak voelt (CGVS p.6). U gevraagd of u de situatie van homoseksuelen in uw land opvolgt geeft u aan dat dit niet het geval is omdat u er niets van kent. Uw oom die hier is gaat naar Marokko en zegt dat er niets veranderd is, zo stelt u. Andermaal gevraagd of uzelf op de hoogte blijft van de situatie in uw thuisland, antwoordt u 'neen, daar zeggen ze gewoon dat het verboden is, daar had ik mijn geld en mijn diploma en ik werkte goed, maar nu houd ik ervan hier te zijn, ik heb mijn vrijheid, ik heb een diploma en ik wil hier blijven' (CGVS p.6). Uit bovenstaande observaties blijkt dat u totaal geen inspanning hebt gedaan om contacten te leggen binnen het milieu, dit terwijl u zelf stelt hier op uw gemak te zijn en hier 'goed te leven' (CGVS p.6). Bovendien blijkt uit bovenstaande ook dat u totaal geen interesse vertoont hoe de situatie voor homoseksuelen in uw land evolueert. U totale gebrek aan belangstelling voor de 'gay scene' hier in België en voor de situatie van homoseksuelen in uw land van herkomst doet op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties waaruit duidelijk blijkt dat u iedere affiniteit met de door u beweerde geaardheid ontbeert, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn en bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde daaruit voortvloeiende problemen.

Volledigheidshalve dient aangestipt dat deze appreciatie onderstreept wordt door volgende vaststelling. U, die hier al sinds 2012 verblijft, heeft pas in 2015 asiel aanvraagt. U stelde hiervoor niet te hebben geweten dat er asiel bestond en daarenboven zou uw eerste advocaat u slecht hebben beraden. Bovendien was u van plan terug te keren, maar u zag hiervan af doordat uw huis in brand werd gestoken (CGVS p.5). Dient in dit kader opgemerkt dat uw uitleg niet kan overtuigen daar uit uw verklaringen blijkt dat u eerst geprobeerd hebt een beroepskaart aan te vragen en hier samen met uw nicht een zaak op te zetten. Bovendien kan er, gezien bovenstaande observaties geen geloof worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn. Dat u daarenboven pas asiel hebt aangevraagd nadat u hier aangetroffen werd in illegaal verblijf doet vermoeden dat u gewoon uw verblijf wil legaliseren, dan dat u nood heeft aan internationale bescherming.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een attest neer van het hof van beroep van Oudja, waaruit moet blijken dat u tijdens de zitting van 29 november 2001 veroordeeld werd tot het betalen van een geldsom en zes maanden gevangenis wegens het toebrengen van slagen en verwondingen. Ook dit document kan niet overtuigen, vooreerst is dit slechts een kopie waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd en bovendien geeft u zelf aan pas in 2003 te zijn veroordeeld (CGVS p.9). Bijgevolg vermag dit 'document' dan ook niet een ander licht te werpen op uw motieven. In uw administratief dossier bevinden zich nog een kopie van uw identiteitskaart en van uw paspoort. Deze stukken hebben betrekking op uw identiteit en afkomst, gegevens die hier op zich niet er discussie staan.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS ook in hoofde van uw ouders en uw zus, die verklaren omwille van uw geaardheid problemen te hebben gehad, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de artikelen 17, §2 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voert verzoeker aan dat artikel 27 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet correct werd toegepast door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij wijst erop dat krachtens de artikelen 197, 198 en 199 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*', onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren. Volgens verzoeker begaat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* een manifeste appreciatiefout door telkens de voor hem meest nadelige interpretatie te weerhouden. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: twee e-mails gestuurd aan verzoekers raadsman en een attest van het Hof van beroep van Oudja met vertaling in het Frans.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering homoseksueel te zijn zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde daaruit voortvloeiende problemen daar (i) hij een stereotiep en oppervlakkig antwoord geeft op de vraag of hij homoseksueel is en hij de term homoseksueel niet begrijpt, (ii) het zonder meer ongeloofwaardig is dat hij op de vraag hoe hij zich realiseerde dat hij zich tot mannen aangetrokken voelde en waarom hij van mannen en niet van vrouwen houdt – bewustwording welke toch een essentieel element is van zijn asielaanvraag, van belang is voor het verdere verloop van zijn leven en de reden is waarom hij niet terug kan naar zijn land van origine – zelfs geen begin van antwoord kan formuleren, slechts gemeenplaatsen kan formuleren en er alles aan doet om een antwoord te ontwijken, (iii) hij nietszeggende antwoorden geeft op de vraag wat het met hem deed dat hij van mannen houdt, terwijl er toch vanuit kan worden gegaan dat hij op een dergelijke vraag een meer diepgaand en gepersonaliseerd antwoord kan formuleren, temeer hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap die nu niet bepaald 'mannen die van mannen houden' gunstig gezind is en hij zelf aangeeft dat dit hem zes maanden tot drie jaar gevangenis kan opleveren, (iv) hij evenmin persoonlijke en doorleefde verklaringen aflegt en andermaal blijft hangen in vaagheden wanneer hem gevraagd werd wat hem aantrekt in een man, (v) hij niets weet te vertellen over de 'gay scene' in Marokko en in zijn regio, (vi) hij reeds drie jaar in België verblijft doch geen blijk geeft als zou hij zich hier intussen in het milieu hebben ingeleefd en contacten hebben opgebouwd, hij de 'gay pride' niet blijkt te kennen, hij niet kan verduidelijken wat het betekent wanneer de regenboogvlag wappert aan een etablissement, hij beweert zich een week voor het gehoor op het Commissariaat-generaal te hebben ingeschreven bij een vereniging die opkomt voor de rechten van de homoseksuelen doch hij de naam van deze vereniging niet blijkt te kennen, hij meer algemeen geen verenigingen kent die opkomen voor de rechten van de

LGBT, hij geen inspanningen heeft gedaan om contacten te leggen binnen het milieu en hij ontwijkende antwoorden geeft op de vraag hoe hij hier zijn seksuele geaardheid wil beleven, (vii) hij totaal geen interesse vertoont hoe de situatie voor homoseksuelen in zijn thuisland evolueert, (viii) hij pas asiel heeft aangevraagd in 2015 terwijl hij hier al sinds 2012 verblijft, en dan nog pas nadat hij werd aangetroffen in illegaal verblijf, hetgeen doet vermoeden dat hij gewoon zijn verblijf wil legaliseren eerder dan dat hij nood heeft aan internationale bescherming, (ix) het door hem neergelegde attest van het hof van beroep van Oudja, waaruit moet blijken dat hij tijdens de zitting van 29 november 2001 veroordeeld werd tot het betalen van een geldsom en zes maanden gevangenis wegens het toebrengen van slagen en verwondingen, slechts een kopie is waarvan de authenticiteit geenszins is gegarandeerd en hij bovendien zelf aangeeft pas in 2003 te zijn veroordeeld zodat dit 'document' niet vermag een ander licht te werpen op de beoordeling van zijn asielmotieven en (x) zijn identiteitskaart en paspoort slechts betrekking hebben op zijn identiteit en afkomst, gegevens welke op zich niet ter discussie staan.

2.4. Waar verzoeker artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 citeert en meent dat de commissaris-generaal dit artikel niet correct heeft toegepast, dient vooreerst te worden opgemerkt dat het KB van 11 juli 2003 gewijzigd werd door het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2010. Het nieuwe artikel 27 heeft dezelfde strekking en luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Verzoeker maakt op generlei wijze aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt niet aangetoond door de loutere stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit artikel niet correct heeft toegepast.

In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de artikelen 197, 198, 199 van het 'Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status' aanvoert dat onjuiste verklaringen op zich niet een voldoende reden zijn om de status te weigeren en de interviewer de verantwoordelijkheid heeft om deze verklaringen in het licht van de omstandigheden van elk dossier te interpreteren, gaat hij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids waardevolle aanwijzingen doch geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten en dat anderzijds de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel volgens hetwelk de bewijslast in de eerste plaats valt op de eisende partij komt het aldus in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toe aan te tonen dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat. De kandidaat-vluchteling moet zélf een begin van bewijs aanbrengen waaruit blijkt dat hij mogelijks onder de criteria van de vluchtelingenconventie valt. Het behoort tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het relaas te controleren op zijn geloofwaardigheid. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt mag worden verwacht dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft en dat hij tijdens de asielprocedure duidelijke verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas. Echter, na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts vaststellen dat verzoekers relaas als begin van bewijs elke positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve volstrekt ongeloofwaardig is.

2.5. Gelet op het geheel van verzoekers vage, onduidelijke, nietszeggende, oppervlakkige, stereotiepe, ontwijkende en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Marokko zou hebben gekend. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.5.1. Zo wijst de commissaris-generaal er vooreerst correct op dat (i) het zonder meer ongeloofwaardig is dat verzoeker op de vraag hoe hij zich realiseerde dat hij zich tot mannen aangetrokken voelde en waarom hij van mannen en niet van vrouwen houdt – bewustwording welke toch een essentieel element is van zijn asielaanvraag, van belang is voor het verdere verloop van zijn leven en de reden is waarom hij niet terug kan naar zijn land van origine – zelfs geen begin van antwoord kan formuleren, slechts gemeenplaatsen kan formuleren en er alles aan doet om een antwoord te ontwijken, (ii) hij nietszeggende antwoorden geeft op de vraag wat het met hem deed dat hij van mannen houdt, terwijl er toch vanuit kan worden gegaan dat hij op een dergelijke vraag een meer diepgaand en gepersonaliseerd antwoord kan formuleren, temeer hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap die nu niet bepaald ‘mannen die van mannen houden’ gunstig gezind is en hij zelf aangeeft dat dit hem zes maanden tot drie jaar gevangenis kan opleveren en (iii) hij evenmin persoonlijke en doorleefde verklaringen aflegt en andermaal blijft hangen in vaagheden wanneer hem gevraagd werd wat hem aantrekt in een man.

Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt inderdaad dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens geloofwaardigheid missen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij kan vertellen hoe hij zijn ontlukende homoseksualiteit beleefde. Dit moet immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemmt des te meer daar hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap waar homoseksualiteit een niet evident gegeven is, zoals hij overigens zelf aangeeft. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier kan beschrijven. Immers, de bewustwording van een homoseksuele geaardheid gaat, zelfs in samenlevingen die tolerant zijn ten opzichte van homoseksualiteit, in het algemeen gepaard met gevoelens van twijfel, onzekerheid en angst. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. (1) de oppervlakkige manier waarop verzoeker de bewustwording van zijn homoseksualiteit voorstelt, (2) de vaststelling dat hij geen betekenisvol en gepersonaliseerd antwoord kan formuleren wanneer hem gevraagd wordt naar de gevoelens die in hem omgingen toen hij beseftte dat hij een seksuele geaardheid had die in zijn land voor problemen kon zorgen, hij in dit verband slechts verklaarde dat hij onmiddellijk heeft geaccepteerd dat hij zich tot mannen aangetrokken voelde en gewoon uitging met zijn vrienden (administratief dossier, stuk 5, p. 3) en dat hij er niet aan heeft gedacht wat het voor hem betekende dat hij van jongens hield en dat hij enkel aan zichzelf heeft gedacht (administratief dossier, stuk 5, p. 7), en (3) het gegeven dat hij niet kan verduidelijken wat hem aantrekt in een man, doen naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Immers, de argumentatie dat verzoeker heel kuis en verlegen van aard is, dat hij zich nog steeds schaamt voor zijn homoseksualiteit, zoals moet blijken uit zijn e-mails gestuurd aan zijn raadsman (stuk 3 toegevoegd aan het verzoekschrift), dat hij nog nooit een ernstige relatie heeft gehad en dat het om deze redenen voor hem inspannend is om zijn diepe gevoelens uit te leggen, kan zijn vage, onduidelijke, oppervlakkige en stereotiepe verklaringen en nietszeggende en ontwijkende antwoorden allerm minst vergoelijken, temeer hij tijdens zijn verklaringen voorhoudt dat hij omwille van zijn geaardheid reeds in 2003-2004 belaagd werd (gehoorverslag, p. 3). Bovendien impliceert een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van afdoende volwaardige, en geloofwaardige verklaringen. Uit verzoekers

verklaringen "Ik ging uit met jongens. Mijn familie zei me dat ik dat niet moest doen, ze gaan je doden omwille daarvan, maar ik hield ervan." (...) Jongens bevallen me, ik ga niet uit met meisjes. CG: Maar het is toch niet erg om met jongens uit te gaan? AZ/ Maar ik slaap met hen. CG: Bent u homoseksueel? AZ: Ja. Ik slaap met jongens. CG: Hoe ziet/benoemt u zichzelf? AZ: Ik hou daarvan, en ik ben naar hier gekomen en ik heb het gezien en dat beviel me ook. (...) ik ging al uit met een jongen, we gingen samen naar Casablanca en mijn ouders begonnen te zeggen, neen dat is niet goed, ze zullen je doden, ik probeerde te stoppen, maar dat ging niet. (...) CG: Wat deed dat met u dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, wat deed dat met u? AZ: Het is gedaan, ik heb goede seks met mannen. CG: Maar wat deed het met u, het feit dat u zich tot mannen aangetrokken voelde? AZ: Ik voelde me goed. CG: En u hebt dat onmiddellijk geaccepteerd dat u zich tot mannen aangetrokken voelde? AZ: Ja, ik ging gewoon uit met vrienden. (...) ik sliep met mannen. CG: Vertel daar eens over! AZ: We kwamen gewoon samen, soms kwamen ze naar mij, we gingen naar Casa. CG: En? AZ: In Casa gingen we naar hotels en ik sliep daar met hen (...) CG: Wat trekt u aan in een man? AZ: Ik wil mijn plezier hebben, als ik slaap met hen dan voel ik me goed. (...) CG: Maar u hebt nog altijd niet geantwoord op de vraag hoe u een man laat weten dat u zich tot hen aangetrokken voelt? AZ: Ik zeg het hem wanneer ik hem goed ken. CG: Hoe maakt u kennis met hem? AZ: Ik stap op hem af en vraag hem te leren kennen. CG: Hoe moet ik me dat voorstellen, u ziet iemand op straat en deze persoon bevalt u en u stapt erop af? AZ: Ik ga naar een plaats waar er mensen zijn zoals ik. (...) CG: Dus u bent in het café en u ziet een man die u aanstaat, wat doet u? AZ: We observeren elkaar en als we elkaar bevallen dan praten we met elkaar en dan als hij me wil, dan zeg ik ja. (...) Kunt u me het verschil beschrijven tussen uw homoseksuele beleving in Marokko en in België? AZ: Hier is het beter, ben ik op mijn gemak, ik ga niet terug. CG: Hoe beleeft u hier uw homoseksualiteit? AZ: Goed. CG: DWZ? AZ: Ik ben op mijn gemak, ik omhels, het is goed een jongen met een jongen. (...) Ik ging openlijk uit met iemand die me jongens toonde zoals ik (...) CG: Maar hoe wil u hier uw homoseksualiteit beleven? AZ: Ik voel me hier goed. CG: Maar hoe beleeft u uw homoseksualiteit hier? AZ: Ik leef hier goed. CG: Maar hoe beleeft u uw geaardheid? AZ: Hier, ben ik goed op mijn gemak maar in Marokko was ik niet goed. (...) CG: Om u goed te begrijpen, wat betekent uw homoseksualiteit voor u? AZ: Met mijn hoofd en diep van binnen voel ik me goed.

(administratief dossier, stuk 5, p. 2-7) kan overigens geenszins blijken dat hij kuis en verlegen van aard is of dat hij zich zou schamen voor zijn beweerde homoseksualiteit. Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift evenmin bezwaarlijk ernstig volhouden dat hij sinds zijn aankomst in België nog steeds een vervolgingsvrees omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid zou koesteren en dat hij om deze reden tijdens het gehoor geremd zou zijn geweest in het afleggen van verklaringen.

2.5.2. Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid onderuit gehaald door het gegeven dat hij in België niet bijzonder actief blijkt te zijn in het homomilieus, hij de 'gay pride' niet blijkt te kennen, hij niet kan verduidelijken wat het betekent wanneer de regenboogvlag wappert aan een etablissement, hij beweert zich een week voor het gehoor op het Commissariaat-generaal te hebben ingeschreven bij een vereniging die opkomt voor de rechten van de homoseksuelen doch hij de naam van deze vereniging niet blijkt te kennen, hij meer algemeen geen verenigingen kent die opkomen voor de rechten van de LGBT en hij nauwelijks inspanningen heeft gedaan om contacten te leggen binnen het milieu. De stelling in het verzoekschrift dat de 'gay pride' en de regenboogvlag niet gekend zijn in Marokko, waar homoseksualiteit zeer taboe en strafbaar is, kan verzoekers onwetendheid bezwaarlijk vergoelijken, gelet op het feit dat hij reeds sinds 2012 in België verblijft en deze informatie hem, gezien de berichtgeving in de (sociale) media, bezwaarlijk kan zijn ontgaan zo hij daadwerkelijk homoseksueel zou zijn. Zo verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan bovendien redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen, informatie welke via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden. Waar verzoeker aanhaalt dat hij zich weinig informeert over de activiteiten voor homoseksuelen in België omdat hij heel kuis en verlegen van aard is, hij zich nog steeds schaamt voor zijn homoseksualiteit en hij ook in België soms nog vervolgingen vreest, herhaalt de Raad dat uit verzoekers verklaringen zoals uiteengezet onder punt 2.5.1. geenszins blijken dat hij verlegen van aard is of dat hij zich zou schamen voor zijn beweerde homoseksualiteit, noch dat hij sinds zijn aankomst in België nog steeds een vervolgingsvrees omwille van zijn voorgehouden homoseksuele geaardheid zou koesteren. De vaststelling dat verzoeker, die reeds sedert 2012 in België verblijft en die hier zijn beweerde geaardheid vrij kan beleven, nagenoeg geen initiatieven heeft ontplooid om zich te informeren over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen, haalt de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid dan ook verder onderuit. De uiteenzetting in het verzoekschrift dat het loutere feit dat verzoeker in België geen partner ontmoet heeft of zelfs geen partner zocht op zich geen reden kan zijn om zijn seksuele geaardheid in vraag te stellen, dat 'het ontdekken van een seksuele' immers een

persoonlijk proces is dat bemoeilijkt kan worden door eerdere vervolgingen en dat dit tevens een langzaam proces is waar ook aarzelingen en ontkeningsprocessen aan de gang kunnen zijn, kan mede in acht genomen hetgeen hoger werd uiteengezet, deze appreciatie niet ombuigen.

2.5.3. Waar verzoeker opwerpt dat, zelfs zo de Raad zou beslissen dat hij zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk aantoon, er serieuze aanwijzingen zijn dat hij minstens als een homoseksueel wordt beschouwd in Marokko, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker hiermee niet verder komt dan ongefundeerde beweringen die niet door het minste begin van bewijs worden ondersteund. Zo verzoeker daadwerkelijk in geval van terugkeer naar Marokko een vervolgingsvrees zou koesteren omwille van een hem toegeschreven seksuele geaardheid, mag het overigens verbazen dat hij de situatie van homoseksuelen in zijn thuisland niet opvolgt en hij ook totaal geen interesse vertoont hoe de situatie voor homoseksuelen in zijn land evolueert. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens oordeel dat verzoekers totale gebrek aan belangstelling voor de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst andermaal op fundamentele wijze afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

2.5.4. Dat in hoofde van verzoeker allerminst een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, wordt andermaal bevestigd door zijn laattijdige asielaanvraag. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht uiteengezet als volgt: *"(...) U, die hier al sinds 2012 verblijft, heeft pas in 2015 asiel aanvraagt. U stelde hiervoor niet te hebben geweten dat er asiel bestond en daarenboven zou uw eerste advocaat u slecht hebben beraden. Bovendien was u van plan terug te keren, maar u zag hiervan af doordat uw huis in brand werd gestoken (CGVS p.5). Dient in dit kader opgemerkt dat uw uitleg niet kan overtuigen daar uit uw verklaringen blijkt dat u eerst geprobeerd hebt een beroepskaart aan te vragen en hier samen met uw nicht een zaak op te zetten. Bovendien kan er, gezien bovenstaande observaties geen geloof worden gehecht aan uw bewering homoseksueel te zijn. Dat u daarenboven pas asiel hebt aangevraagd nadat u hier aangetroffen werd in illegaal verblijf doet vermoeden dat u gewoon uw verblijf wil legaliseren, dan dat u nood heeft aan internationale bescherming."* Verzoekers houding getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker geeft in voorliggend verzoekschrift niet de minste verklaring waarom hij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die hem noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Dat verzoeker zich pas drie jaar na zijn aankomst in Europa vluchteling heeft verklaard, en dan nog pas nadat hij tijdens een politiecontrole werd aangetroffen in illegaal verblijf, toont integendeel aan dat hij niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag toont dan ook aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

2.5.5. Aangezien om het geheel van hoger aangehaalde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, en derhalve evenmin aan de problemen die hij hierdoor in Marokko zou hebben gekend, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent het behoren tot een sociale groep en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dit verband, omtrent het ontbreken van een intern vestigingsalternatief en de onmogelijkheid tot het bekomen van bescherming vanwege de nationale autoriteiten en omtrent de discriminatie van homoseksuelen in Marokko *in casu* niet dienstig.

2.5.6. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.5.6.1. Het attest van het hof van beroep van Oudja, waaruit moet blijken dat hij tijdens de zitting van 29 november 2001 veroordeeld werd tot het betalen van een geldsom en zes maanden gevangenis wegens het toebrengen van slagen en verwondingen, kan – zo dit stuk al authentiek zou zijn – immers niet in verband worden gebracht met de door verzoeker uiteengezette asielmotieven en is derhalve niet relevant bij de appreciatie van verzoekers asielaanvraag. Verzoeker verklaarde immers “+/- 2001 werd ik opgepakt en opgesloten door de politie wegens een knokpartij. (...) Ik werd door de Rechtbank van Berkane veroordeeld tot 4 maanden effectieve gevangenisstraf. Ik zat mijn straf volledig uit en werd vrijgelaten.” (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vragen 3.1. en 3.2.). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich pas sinds 2003 bewust is geworden van zijn beweerde homoseksuele geaardheid (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 3.5. en stuk 5, p. 3 en p. 6) zodat dient te worden vastgesteld dat deze feiten en veroordeling geen uitstaans hebben met zijn beweerde seksuele geaardheid, zoals hij evenwel trachtte voor te houden aan het einde van het gehoor, waar hij deze feiten ook in 2003 situeerde (administratief dossier, stuk 5, p. 9). In het verzoekschrift wordt overigens uitdrukkelijk bevestigd dat verzoeker veroordeeld werd in 2001, zoals vermeld in het door hem neergelegde attest. Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat het attest in kwestie een begin van bewijs van zijn asielrelaas vormt.

Waar verzoeker nog hekelt dat hij niet werd geconfronteerd met het feit dat hij verkeerdelijk verklaarde dat hij werd veroordeeld in 2003 terwijl uit het attest van het hof van beroep van Oudja blijkt dat deze veroordeling dateert van 2001, en hij opwerpt dat ingevolge artikel 17, §2 van hoger genoemd koninklijk besluit van 11 juli 2003, de dossierbehandelaar hem in de loop van het gehoor nochtans op deze tegenstrijdigheden diende te wijzen en zijn reactie daarop diende te noteren, hetgeen *in casu* niet is gebeurd, benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.” De toelichting bij het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: “Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad wijst erop dat hoger aangehaald artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geen sanctie voorziet in geval werd nagelaten de asielzoeker te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd, laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat er voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verplichting tot heroproeping zou bestaan. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, mogelijkheid waarvan hij overigens ook gebruik heeft gemaakt.

2.5.6.2. De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde e-mails aan zijn raadsman betreffen verzoekers eigen verklaringen, waaraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden verleend.

2.7. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden,

maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.8. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door hem opgediste relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS